

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Ján Halagan, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 38/2017 z 26. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 38/2017 z 26. septembra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 155/2015-323 z 19. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov nepodmienečne. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie proti výroku o vine aj treste, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 To 2/2016 zo 17. januára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o treste, pričom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odsúdil sťažovateľa podľa § 201 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2 a 3 a § 41 ods. 1 a 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým rozhodnutím podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol s poukázaním na skutočnosť, že neboli splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g) a písm. i) Trestného poriadku.

3. Po podrobnom popise skutkových a právnych okolností prejednávanej veci pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom sťažovateľ v podstatnom v sťažnosti uvádza, že porušenie označených práv (bod 1) vidí „*v spôsobe, akým sa najvyšší súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi pred súdmi nižších stupňov v súvislosti s ich zákonnosťou a následným vyvodením zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v jeho meritórnom konečnom rozhodnutí*“. Sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka, že rozhodol v rozpore s § 382 písm. c) Trestného poriadku, keď nedostatočne preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v nadväznosti na rozsudok súdu prvej inštancie a v plnom rozsahu si nekriticky osvojil

skutkový stav zistený okresným súdom a krajským súdom aj napriek tomu, že podľa sťažovateľa boli dôkazy vykonané nezákonným spôsobom, resp. navrhované dôkazy neboli vykonané vôbec. Sťažovateľ namieta nevykonanie ním navrhovaných dôkazov – výsluchu maloletej poškodenej, kontrolného znaleckého posudku alebo doplnku k existujúcemu znaleckému posudku č. 30/2014 znalca [REDACTED], ako aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu a krajského súdu a ich nepreskúmateľnosť. Vadu nepreskúmateľnosti nesie podľa sťažovateľa aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, keďže podľa sťažovateľa sa najvyšší súd „*nezaoberal námietskou sťažovateľa týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia odmietnutia dôkazov navrhnutých v konaní obhajcom v rozhodnutí nižších súdov. Nezaoberal sa taktiež námietskou sťažovateľa, že v odôvodneniach rozhodnutí rozsudkov nižších súdov chýbajú úvahy, akými sa súd správali pri vyhodnotení dôkazov, ktoré si navzájom odporujú.*“. V kontexte nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sťažovateľ poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu a najvyššieho súdu, podľa ktorej za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie možno považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. V ďalšom tvoria obsah sťažnosti námietky sťažovateľa týkajúce sa nezákonnosti vykonania dôkazu – prehratia videozáznamu z výsluchu maloletej poškodenej z prípravného konania, keď vykonanie tohto dôkazu nebolo zaznamenané v zápisnici z hlavného pojednávania z 5. novembra 2015 a rovnako neboli v tejto zápisnici zaznamenané ani námietky obhajcu sťažovateľa týkajúce sa vykonania tohto dôkazu. Vykonanie tohto dôkazu ako ani námietky obhajcu neboli zaznamenané ani na technickom zariadení určenom na zaznamenávanie zvuku. Podľa sťažovateľa „*takto vykonaný dôkaz spôsobuje procesnú invaliditu a nemôže byť použitý v trestnom konaní predovšetkým preto, že sa jedná o jediný priamy usvedčujúci dôkaz, o ktorý sa reálne opiera odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa.*

... *Rozhodovanie súdu o vine sťažovateľa na základe takto nezákonne získaného dôkazu je porušením práva sťažovateľa, aby sa rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky a zároveň porušením povinnosti súdu nezávisle a nestranne konať, čo je obsahom práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR.*

Nezaznamenanie námietok obhajcu sťažovateľa pri vykonávaní dôkazu v zápisnici o pojednávaní ani na technickom zariadení na zaznamenávanie zvuku a následné nevyporiadanie sa súdu s námietkami sťažovateľa je porušením princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, ktorý je obsahom práva na spravodlivé prerokovanie veci podľa čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR.“.

V závere sťažnosti sťažovateľ namieta nerozhodnutie odvolacieho súdu o sťažovateľom podanom odvolaní proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vine. Tým, že najvyšší súd poukazujúc na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 69/2015 z 3. februára 2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 88/2015 odobril spôsob rozhodnutia krajského súdu, podľa sťažovateľa vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv.

Uvedeným konaním najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa *„porušil povinnosť súdu nezávisle a nestranne konať, porušil právo sťažovateľa na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky, porušil právo sťažovateľa, aby sa vo veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy na zistení stavu veci, porušil princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania, porušil právo sťažovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a právo dať vypočuť svedkov proti sebe“.*

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení sťažovateľom označených práv (bod 1) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, toto uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie najvyššiemu súdu a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 312,34 eur na účet jeho právneho zástupcu.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

8. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05)

a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

9. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

10. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, došlo k porušeniu sťažovateľom v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Vychádzajúc z možných mantinelov ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Sťažnostné námietky sťažovateľa sa sústreďujú na tvrdené nedostatočné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v podanom dovolaní a na nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

V kontexte uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorej najvyšší súd uviedol:

«Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní

alebo súdu učineny v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa a z tohto dôvodu sa ani v predmetnej trestnej veci nemôže zaoberať námietkami obvineného týkajúcimi sa zamietnutia jeho návrhov na opakované psychologické vyšetrenie maloletej poškodenej; v opačnom prípade by totiž posudzoval správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu, čo by bolo v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov. prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie

nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 23. septembra 2015, sp. zn. 2 Tdo 57/2015).

Obvinený v podanom dovolaní namietal spôsob vykonania dôkazu - prehratia výsluchu maloletej poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 19. novembra 2017.

Už zo samotného znenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vyplýva, že dôvodom na podanie dovolania podľa tohto ustanovenia musí byť skutočnosť, že rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V posudzovanom prípade však namietaný dôkaz (prehratie výsluchu maloletej poškodenej) bol vykonaný zákonným spôsobom, v súlade s § 270 Tr. por. (pričom túto skutočnosť obvinený nenamietal ani v odvolacom konaní, ani v podanom dovolaní), prvostupňový súd však pochybil pri zaznamenávaní vykonania tohto dôkazu v zápisnici z hlavného pojednávania. Z tohto dôvodu je potrebné konštatovať, že samotné nezaprotokolovanie vykonania tohto dôkazu (za situácie, že tento bol na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonaný) nemôže samo osebe zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V súvislosti s námietkami obvineného týkajúcimi sa skutočností, že odvolací súd nerozhodol o jeho odvolaní proti výroku o vine a z tohto dôvodu tento výrok nenadobudol

právoplatnosť, je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 3. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 6/2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 88/2015, v zmysle ktorého: „Ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodné napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Tr. por.), zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Tr. por.) Od toho sa potom odvíja právoplatnosť neúspešnou časťou odvolania napadnutého výroku rozsudku podľa ustanovenia § 183 ods. 1 písm. b) bod 3 Tr. por., ktoré je na tento účel potrebné vyložiť extenzívne.“ Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval správne a vo svojom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými výrokmi napadnutými odvolaním obvineného. Možno teda konštatovať, že vyššie uvedené námietky dovolateľa nenapĺňajú dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ani žiadny iný z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.»

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.) ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

14. V napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, nie je arbitrárne a zrozumiteľným, preskúmateľným a dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo sťažovateľom v dovolaní tvrdené námietky nenapĺňali dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g) a písm. i) Trestného poriadku.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, keďže najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

15. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

16. Ústavný súd na základe uvedených skutočností sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a to v rovine rovnakej argumentačnej línie ako pri namietaní už spomínaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nedospel k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho

základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označeného článku ústavy a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, a preto jeho sťažnosť aj v tejto ostatnej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

19. V závere ústavný súd s poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde poznamenáva, že bol viazaný návrhom sťažovateľa na začatie konania, ktorý bol v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzia predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Z tohto dôvodu ústavný súd v posudzovanej veci preskúmaval výlučne len petitom namietané dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 38/2017 z 26. septembra 2017, a nie rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia, keďže sťažovateľ proti konaniu vedenému krajským súdom a proti jeho rozsudku (č. k. 2 To 2/2016-340 zo 17. januára 2017) ústavnú sťažnosť nepodal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018